პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა შეერთდით!

ფასი ორი შაური

ტარტაროზი

№ 41

ოთხშაბათი, 24 მარტი 1926 წელი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ტარტაროზი“ „მუშა-“ს

„პირველ ყოვლისა მიიღე
ჩემი გულწრფელი სალამი“...
მტერს გულში ლახვრად ესობა
შენი მახვილი კალამი.

დღეს გამარჯვებას გილოცავს
ჩვენს ქვეყნის ყველა მშრომელი,
ვისურვებ შენც მოგელოცოს
ჩემთვის ათასი ნომერი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საბრძოლო იარაღები

ისტორიულ გამოკვლევისებური

მუშტი

გამოგონებები, ტეხნიკის და მეცნიერების წინსვლა ეს ახალი ამბავი როდია! ძველის-ძველ დროიდან დაწყებული ადამიანი ყოველთვის ცდილობდა ყოველგვარ იარაღის, (და მით უფრო ბრძოლის), გაუმჯობესებას.

ვერავინ ვერ შეგვედავება იმაში, რომ: მუშტი არის თავდაპირველი ბრძოლის იარაღი, რომელიც გამოგონებულია ველურ ადამიანის მიერ.

მართალია, ჩვენ არ უარვყოფთ, რომ: მუშტი ეხლაც ძალიან ხმარებაშია (და კიდევ უფრო მეტად ვიდრე ძველ დროში), მაგრამ მისთვის არსებობს საგანგებო საცდელი დაწესებულებები.

ჩვენში, როგორც ჩამორჩენილ ქვეყანაში, სადაც საბჭოთა ხელისუფლება არსებობს, ამ პატივცემულ იარაღისათვის (მუშტისათვის) არა თუ საგანგებო დაწესებულებები არსებობენ, არამედ თვით ქუჩებშიაც კი აკრძალულია.

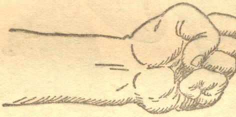

ასე როდის არის სხვაგან.

„განათლებულ" ევროპის ყველა სახელმწიფოებში არის **სამუშტო** დაწესებულებები, რომლებსაც უწოდებენ **პარლამენტს.** რა დიდებული სანახაობაა, როცა დეპუტატები ერთმანეთს მუშტით დაერევიან! (და ასეთი ამბები კი იქ ხშირია) ჩვენ მოკლებულნი ვართ იმათ ყურებას და მხოლოდ რადიო-დეპეშები გადმოგვცემენ ამ ამბებს.

ჰო-და, მიუხედავათ ასეთი სიძველისა, მუშტი დღესაც ხმარებაშია და იქნება მანამდი, სანამ პარლამენტები იარსებებენ, ხოლო პარლამენტები იარსებებენ მანამდი სანამ ბურჟუაზია იქნება. ეს ლოღიკური დასკვნაა) *.

მათრახი

შემდეგი განვითარების ნაყოფია მათრახი, რომელიც, როგორც მუშტი, ეხლაც ხმარებაშია.

საზოგადოთ უნდა ითქვას, რომ მათრახი **ინტერპარტიული და ინტერკლასიურია.**

მართალია: ბურჟუაზია ყველაზე უფრო ხმარობს მას, მაგრამ ძალიან ხშირად მდგომარეობა პირიქით იცვლება, რასაც ისტორიაში ჰქვია: **კეხის შებრუნება.** ჰო-და მაშინ მათრახი სიმართლეს და ჭეშმარიტებას უდგას გვერდში, როგორც მცველი. დ

ხანჯალი

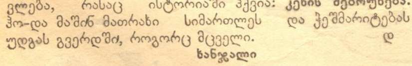

ჩვენის აზრით ხანჯალი გამოგონებულია ბატონყმობის დროს. და რომ ეს ასე იქნება უეჭველად, ამას დავამტკიცებთ დღევანდელ ფაქტებით:

დღესაც ჩვენში „ბრწყინვალე წოდება" ე. წ. თავადაზნაურობა ვერ იშორებს ხანჯალს და ჩამოკიდებული აქვს, მიუხედავად იმისა, რომ ხშირად მშიერ მუცელს ძალიან უჭირს მისი ზიდვა.

---

*) წერილი იწერება ზოგიერთ მეთაურის ყაი

ყუმბარა და თოფი

მე მგონია ეს ორი გამოგონება საფრანგეთს ეკუთვნის, თუმცაღა მას ხელს უწყობდენ და ეხმარებოდენ სხვებიც.

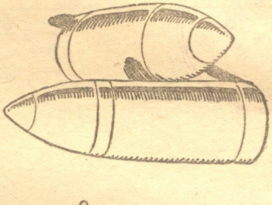

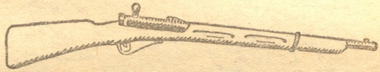

თუ არა ეს იარაღები, დღეს როგორც საფრანგეთი, ისე ინგლისი და კიდევ სხვები იქნებოდენ ისეთივე უმნიშვნელო, როგორც „მცირე ანტანტის" წევრები.

კალამი

ჩვენ დავასახელეთ ზოგიერთი იარაღები, რომლებსაც დიდი ღვაწლი მიუძღვისთ.

მაგრამ დაგვრჩა ერთი იარაღი, რომელიც არის (და უნდა ჩაითვალოს) ყველაზე უფრო მჭრელ, მწარე და მძლავრ იარაღად.

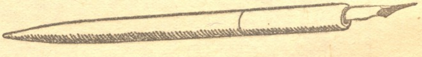

ეს არის **კალამი.**

მართალია მისი ბოროტად მოხმარაც შეიძლება (როგორც ეს სხვა ქვეყნებში არის), მაგრამ ჩვენში, რადგან იგი მუშკორის ხელშია, ყოველთვის იქნება ჭეშმარიტების დამცველი.

ჰი-რი

ს ა ლ ა მ ი

სალამი ჩიტუნებო
სიმნო სიყვარულისა,
კეკლუცო ყვავილებო
მუშურ გაზფხულისა.
თქენ ხართ ჩვენი იმედი,
სასოება ხართ ჩვენი,
ოი, მუდამ იკურთხოს
მართლაც თქვენი გამჩენი.
მღვდლები აღარ გლოცავენ,
წყევლას კი არ გიშლიან—
რადგან თქვენი „ლოცვანი"
მათთვის გადაგიშლიათ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დიაკონი ბუტბუტებს:
—წარღვნა არის მა რაო?
უწინდურათ საკურთხებს
ვერ ვსჭამ წარა-მარაო.
ვაჭარს ღრანჭი შეკვრია—
რადგან მელა ჩარჩია
და როყიო გინებას
მან სიჩუმე არჩია.
აზნაური შაურით
ვერ ქეიფობს დაურით,
მამულები წაართვეს
დიდი აურ-ზაურით.
შენმა რისხვამ სხვაც ბევრსა
გაკრა და აწყენინა,
დღე და ღამე გისხსენებს
ლაწვდაცლილი კნეინა.
ან და მუშა-გლეხისთვის
შენ რა ბიჭი იქნები—
დღეს, რომ ქებას გასხამდენ
ძიილი მენშევიკები!
არც თუ მოსაწონია
მათთვის შენი კვანტები
ხატზე გცემენ ეროვნულ
ჩვეჲი დემოკრატები.
და ყველა მათ მიყვება
ვინც ცხოვრებამ გაქუცა:
—გობეჩია ტანადი
და თავადი ქაქუცა.
ერთი სიტყვით, არ გწყალობს
თქვენ ეს წმინდა კრებული
და დღეს ჩყიდლა იმათი
არის პარიტეტული.
ბევრს „სოვბიუროკრატსაც“
„სოვდურაკათ“ წოდებულს—
სიტყვას კვიმატიანსა
შენ ლიახლოსავით მოდებ გულს.
გამთოლანგველი, მექრთამე,
საბოტაჟის მწეველი,
მუშურ-გლეხურ უფლების
ურცხვად დამარღვეველი,
მუქთახორა ბზიკები
ფუტკრად შემოპარული,
ჭიები ცხადათ მკბინავი,
შელიები-ფარული,
მრავალგვარი ორფეხი,
ჯიში მატყუარათა,
დღეს თქვენზე ბრძანდებიან
მუშკორებო მწყრალათა.
მაგრამ ძაღლმა იყეფოს,
მგელმაც მისცეს ბანია,
გაჩერდება სიმართლის
ძითი ქარავანია?
არ მომიკვდეს დღეს თავი
ამ მღვდლების და ბერების,
და არც მადლი გამიწყრეს
მათი ნაკრეჭ წვერების,
რისხვა მე არ მომეცეს
ძველებური თავადის
სიმწარე, რომ იწვნია
იმ თავით ამ თავამდი,
არც დამიხშოს მე დახლი
„კეთილშობილ“ ჩარჩების—
მოედანი აწ ამგვარ
ორფეხთ აღარ დარჩების.
მათი წირვა გათავდა,
და დაუდგათ ზამთარი,
ასაგებათ წესისა
მუშკორებიც მზათ არის.
და ჩვენც სწორედ ამიტომ
დღეს თქვენ მოგესალმებით!

მეგობრული შარჟი

მ უ შ კ ო რ ი

—იბრძოლეთ და იყავით
თქვენი ბასრი კალმებით!
სალამი ჩიტუნებო,
სიმნო სიყვარულისა,
კეკლუცო ყვავილებო
წითელ გაზაფხულისა,

მუშა-გლეხი თქვენ გიცქერსთ,
ბუნება გეღიმებათ
და რას გიზავთ თქვენ მტრების
დღეს უკბილო გინება!

უჩარდია.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზის ფანარი

ბნელი გულის ბნელ განზრახვას ხელს უწყობდა ბნელი ღამე.
არ ფიქრობდენ:—ამ დროს იმათს შეუშლიდა ხელს თუ რამე...
მაგრამ, თურმე ტარტაროზსა, არცა ღამით არა სძინავს
და ფანარი ვით შუქურა ანათებს და ასე ბრწყინავს.

ან რა მეთქმოდა?

ტარტაროზის დავალებაზე ან როგორ ვიტყოდი უარს; მან კი დამავალა:

— აბა, წაიღე რამდენიმე სანიმუშო წერილი და შეაფასე ჩვენი მუშკორების ავლა-დიდება!

შეაფასე!

მერე—მე რა?

ძველი სააზნაურო ბანკის „აცენჩიკი“ ვიყო, იცოცხლეთ შეფასებაზე უარს არ ვიტყოდი,—ჯილდოსაც რიგიანს მივიღებდი; საბინაო მაკლერი ვიყო—მოგებაზე გულდაწყვეტილი არც მაშინ დავრჩებოდი; სპეცი ვიყო—„ნაგრუზოჩნის“ მაინც გავკრავდი; მილიციონერი ვიყო—მე მაინც გამკრავდენ; კოოპერატორი ვიყო—გაფლანგვასაც არ დავერიდებოდი; მაგრამ აბა რა სახეიროა უფასო წერილების გადასინჯვა და თავის ტეხა, არა თბილისის ხულიგნებისაგან, არამედ გაურკვეველი წერილების გასარკვევად.

მაგრამ რას იზამთ:—ტარტაროზი დავალებებს უფრო ხალისიანად ელევა, ვიდრე გონორარს, და თუ უარი უთხარი მაშინ არც „ნაგრუზოჩნის“ დაგაკლებს და

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მუშკორის თვალი

ამ თვალებს არა აქვსთ ხედვითი ზღუდე.
მან იცის, სადც არის ავსულთა ბუდე.
მისწვდება სუყველგან, სადც უნდა იქა.
(ვინ დასთვლის თუ რამდენს გაძვრება სიქა).

თვით გამოგჭიმავს ჩანგლის წვერზე. უარს ვერ ვეტყოდი და არც მითქვამს.

დავიწყე:

წერილს აწერია მუშკორი „კალმახი!“

იცოცხლეთ თევზებშიც კალმახებს კაი გემო ქონდეს, მაგრამ მუშკორებში ჯერ არ მიცდია.

დავიწყე კითხვა ის სწერს:

„ჩემი თავგადასავალი“

„დავიბადე ს. ზ-ში“...

წავიკითხე და იქვე შევჩერდი:

— რა საჭირო იყო ამის თქმა?

განა ქვეყანამ არ იცის, რომ დედის მუცლიდან წერილი ჯერ არავის მოუწერია, ისე, როგორც საიქიოდან ტელეფონით არავინ ლაპარაკობს? მაშასადამე თუ მუშკორი თვით არ დაბადებულიყო, წერილს ვიღა დაბადებდა?

ჩემი აზრიც ყოვლად ძლიერ ტარტაროზს გულახდილად მოვახსენე, მან კი დაცინვით ჩაიცინა და მითხრა:

— მორიელ, შენი შხამით სხვებს გაუმასპინძლდი, ჩემს „კორებს“ კი თავი ანებე!

— დიდო ტარტაროზ, ნება მიბოძეთ, ქვევით დავყვე!.

— ეგრე იყოს!— დამიდასტურა ტარტაროზმა.

„ნიჭი თავიდანვე მეტყობოდა, დილით საძოვარზე სამ სულ საქონელს, რომ გამატანდენ, საღამოზე—ოთხს დავკარგავდი (მეოთხე მე ვიყავი)“.

ამ სტრიქონების წაკითხვაზე ცოტა არ იყოს გულიც მომივიდა და ტარტაროზს მივმართე:

— აუკრძალეთ მუშკორ „კალმახს“ ქარაგმებით წერა, პირდაპირ სთქვას, რის თქმაც უნდა, თორემ დღეს ხომ პიონერმაც იცის, რომ საქონელი მუშკორებს კი არა, კოოპერატორებს ეკარგებათ?

— დამშვიდდი და განაგრძე!— დარბაისლათ მიბრძანა ტარტაროზმა და მეც განვაგრძე:

„საქონლის დაკარგვამ მამაჩემს წონასწორობა დაუკარგა და კარგათაც მიმბეგვა. მე კი გაჩუმებული ვიყავი, როგორც ზოგიერთ საბჭოს ზოგიერთი წევრები“.

აქ უკვე მოთმინების ფიალა ამევსო, აღარ ვიცოდი რა მექნა, ტარტაროზის მაღალხარისხოვნებასაც აღარ დავერიდებივარ და

დავიღრიალე:

— რას მიქარავს ეს ოხერ-ტიალი ვიღაცაა, რაღა სულ გადაკვრით ლაპარაკობს, რატომ არ იტყვის, რომ რაკი საქონელს კოოპერატივები კარგავენ, განა ვინ იქნება გაჩუმებული თუ არ სარევიზიო კომისიათა წევრები? საბჭოს ცილს რაღას სწამებს?

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სტატისტიკა

ტარტაროზ ს მიერ გაგზავნილი „საქონელი“, ჯოჯოხეთში

— გულწრფელ კაცს ტრესტის დირექტორათ საიქიოსაც არ ნიშნავენ, შენც ძალიან ნუ ღელავ და დაათავე ბარემ! მითხრა ტარტაროზმა.

ყოველ აღშფოთებას მოსდებს ლაგამს ტარტაროზის ავტორიტეტი და მეც რა მექნა,—განვაგრძე:

„ბოლოს ჩემ ცემასაც მოელო ბოლო. მეც წამოვიზარდე. ერთ უბედურ დღეს კაბინეტში წამომასკუპეს, დავქანაობ აქეთ-იქით „ქართველ პატრიოტივით“, დავდივარ გაჭიმული უსაქმო კაცის პორტფელივით, ხოლო რაც შეეხება მუშაობას, ჩემსავით ვერც ქალაქის საათი მუშაობს“.

აქ ცოტა დავმშვიდდი. მივხვდი, რომ მუშკორმა დაიწყო „შესანდობარით“ და „სადღეგრძელოთი“ გაათავა: მესიამოვნა, რომ სუსტ თავს ასეთი ღონიერი ბოლო მოჰყვა.

ჩემი სიხარული ტარტაროზსაც გავუზიარე.

მან დარწმუნებით მითხრა:

— ბავში, რომ იბადება, ჯერ სიარულიც არ იცის და აბა ლაპარაკს როგორ მოსთხოვო. სულ 5 წლის ყმაწვილია ჩვენი მუშკორი, მას უკვე ფესვიც მომაგრებული აქვს და ენაც მოსწრებული, მაგრამ, განა შენ შეგშვენის 5 წლის ყმაწვილს ყველაფერი ერთად მოსთხოვო?

შემრცხვა ტარტაროზის მხილების და თავი დავლუნე, ხოლო ჩემთვის კი წავილუღლუღე:

კაი 5 წლის ყმაწვილი ყოფილა, დასტურ, თუ უწინდელ 50 წლის კაცზედაც უფრო საღათ მსჯელობს და საღათ აზროვნებს მეთქი.

მეტი აღარაფერი მითქვამს. ან რა მეთქმოდა?

მორიელი.

მწვადი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ერთათ-ერთი საშუალება

„...და, მიუხედავად იმისა, რომ არა ერთხელ გამოუცხადეს საყვედური და მისცეს გაფრთხილება. აღმასკომი მაინც არ იღვიძებს“.

მუშკორის წერილიდან

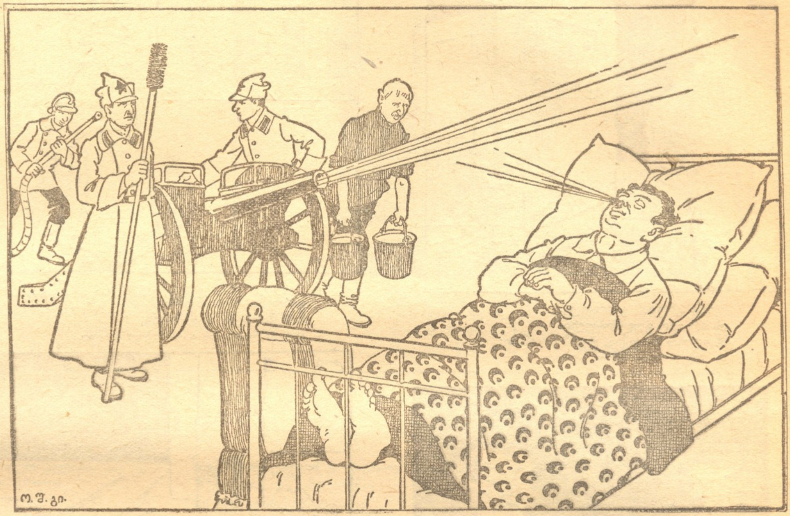

სხვა აღარ დარჩა აქ საშვალება...,
(ძილით იხრჩობა აგი საწყალი).
გვიშველეთ ჩქარა ზარბაზანი და
დიდ ვედროებით ცივ-ცივი წყალი.

ჯერ გაისროლეთ ეს ზარბაზანი
და გადაავლეთ შემდეგ კი წყალი
და თუ მას კიდევ არ გაეღვიძოს,—
მკვდარი ყოფილა მაშინ საწყალი.

მსხვერპლი

თბილისში კეთრის შიშის ნიადაგზე შექმნილ პანიკაში გაზეთებსაც საკმაო ღვაწლი მიუძღვისთ.

როცა ჩვენმა სილიბისტრომ
საშინელ ხმებს მოკრა ყური,—
სთქვა:—„ჭორია“ საზიზღარი,
ცრუ ლაყბობა, ცრუ ხმაური.
კეთრი თბილისს როგორ მოვა?..
რას ტუტუცობთ, თქვენ, ბებია!..
უპასუხეს—ისე მოვა,
როგორც დაგიბარებია!..
გაიცინა სილიბისტრომ
(შეგნებული იყო ბიჭი)
—როგორ ვენდო, დავუჯერო
ამ ბებრების „ჭორს“ და ღრიჭინს...
და წავიდა სამსახურში
შემოუჯდა იქ მაგიდას...
გაგონილზე ერთი სიტყვაც
არ დაძრულა მის ბაგიდან.
განვლო ორი დღემ. ერთხელ გაზეთს
კითხულობდა იგი როცა,
ქრონიკაში ერთ ამბავმა
იგი ერთობ გააოცა.
შეხეთ, შეხეთ, სთქვა მან წყენით,
სად შემძვრალა ენა უძვლო.
მიკვირს როგორ, როგორ ბეჭდავს
გაზეთი ხმებს უსაფუძვლოს.
ამას როგორ დავიჯერებ
შეგნებული თუ ვარ ბიჭი..
კვლავ იცინის სილიბისტრო,
თუმცა გულში უზის იჭვი.
მეორე დღეს კიდევ ცნობა.
კიდევ... კიდევ... სულ სხვაგვარი
დღეს ეს რჩევა, გამოკვლევა,
და ნათქვამზე ხვალ უარი.
და კითხულობს სილიბისტროც,
დაეკარგა კაცის ფერი:
ამ საშინელ სენის გარდა
აღარ ახსოვს არაფერი.
დღე თუ ღამე, შინ თუ კარში
ელანდება ყველგან კეთრი,
და ხმაც მისი მიწყდა მკვეთრი.
სხდომებს აღარ ეკარება,
კაბინეტში არვის უშვებს,
(უფლებით ხომ არის გამგის)
თვითონ მოდის დილას ადრე
და თვითონვე აწყობს და გვის.
ერიდება კინოს, თეატრს,
ეშინია სმის და ჭამის,
აბანოს კი ხსენებაზე
შეუწუხდეს გული ლამის.
აღარავის ეკარება
და ქუჩებში დადის მარტო...
ამბობს, კაცმა შეგნებულმა
გავიწირო თავი რატომ?..
ასე იყო ერთი კვირა,
შემდეგ თვემაც გაირბინა,
და დაბოლოს სილიბისტრომ
საგიჟეში ნახა ბინა...*)

სინტო.

---

*) კიდევ კარგი, თორემ ზოგი მთლად უბინაოა თბილისში.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რას ნიშნავს ათასი

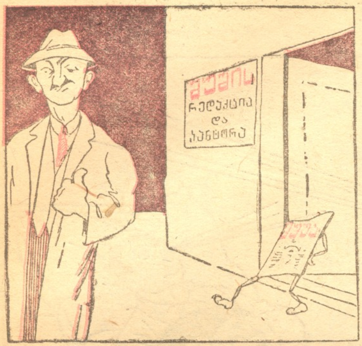

როცა „მუშა“ გამოვიდა,
ის არ იყო გულმოსული.
მხოლოდ ეს თქვა, ტუჩზე ღიმით:
— ამოძვრება მალე სული.

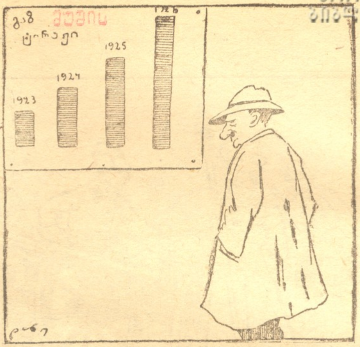

[illegible], როცა [illegible] ერთეულს
გამოება ოთხი ნული,
მან წარბები შეიჭმუხნა,
ცუდს რაღაცას გრძნობდა გული.

შემდეგ, როცა ამ გაზეთმა
მუშის ხელში ნახა ბინა,
თქვა:—შემთხვევა არის მხოლოდ,
ან დაუგდეს განგებ წინა.

შემდეგ, როცა ტარტაროზმა
გაუმაგრა „მუშას“ გვერდი,
მან მოუსვა, რომ მტრებისგან
არ სწვევოდა ცუდი ბედი.

ღრმად დამწუხრებულნი ბათომის ქალაქის მილიცია აუწყებს ნათესავებს და ნაცნობ-უცნობებს რომ, ხანგრძლივი მგზავრობის შემდეგ უგზო-უკვლოდ დაიკარგა მათი ნუგეში და იმედი

1926 წლის ხარჯთ-აღრიცხვა

რადგან არ იციან სად ასვენია ამიტომ მისი გამოსვენება არ მოხდება, პანაშვიდი უკვე გადახდილია და ამიტომ თავს ნურავინ იწუხებს.

სამძიმრის წერილი

რით განუგეშოთ, ძმებო,
ან რაღა გითხრათ ნეტა,
უდროოდ დაგეკარგათ
თქვენი იმედი, „სმეტა“.
ვინ იცის: სად მარხია
მისი ცივი ძვალი!
რა ვუყოთ, თუ თქვენ დაგრჩათ
ყველა მედუქნის ვალი.
თქვენთვის არავინ ზრუნავს,
ან რა გაქვთ დანაკლისი?
გეყოფათ ქეიფობა
და დროს ტარება სხვისი.
ალმასკომს ნუ აწუხებთ;
ხომ იცით არ აქვს ფული!
ნუ მიხვალთ ხშირად, თორემ
მოუვა ძალზედ გული.
გეტყვიან: „თუ ხარ კაცი
და უსინიდისო ხრ ხარ,
თუ კი ხარ საიმედო
მილიციაში რად ხარ“!?
აბა, სხვა რას არ გეტყვის,
რას არ იფიქრებს თქვენზე;
როდესაც ალმასკომი
ასეთებს ამბობს ჩვენზე...

ბლიკვი

ბოლოს, როცა მუშის გვერდზე
მან თავისი ნახა დინგი,
აუტანელ შიშისაგან
ჩაიკეცა მუხლში იგი.

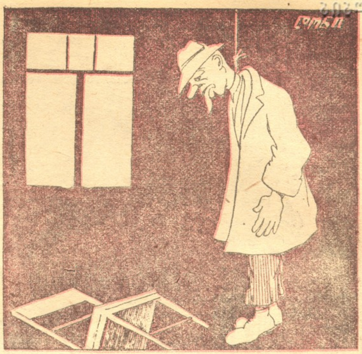

ათასს ალარ დაუცადა,
რას მოუტანს ის კარგ რამეს?..
და ბინაზე თავის ხელით
დაეკიდა წინა ღამეს.

სინემატო

.....„პორი"

მინდა შევბერტყო კალამი
ცოტათი შეჟანგულია,
ხჯობს მისი მიქნევ-მოქნევა,
გდება რა სავარგულია.

გავლესო, ავაელვარო
ლახვარი მძლედ ნახმარები,—
ისე რომ ველარ დაუდგეს
წინ მას ალმასის ფარები.

მელნად ვიხმარო შხამის ტბა,
კალმად მხილების ისრები,
ქაღალდათ გამომადგება
მსუქანი მუცელ-კისრები.

მსურს წელში მქონდეს მარაგად
მე იგი კალამ-მელანი,
რომ შესაფერად შევლებო
ქვეყნის მგელნი და მელანი.

ჩამოვუარო სულ ყველას,
ვინც ჩვენში ღირსეულია,
და უკულმართ გზით სიარულს
საგრძნობლად შეჩვეულია...

რა მათ ვიხილავ, ლხინითა
გულს შუქი მეფინება;
საკბილოს თვალწინ რომ ვნახავ,
შევდგები, გამეცინება.

მე მაშინ მხოლოდ ის მინდა,
ამდენი ვიმეცადინო,
რომ ბევრს ვკრა ჩემი ლახვარი,
სისხლი კი არვის ვადინო.

ზოგს რომ ვგონივარ ის არ ვარ,
ნუ სტეხენ აურზაურებს;
ჩემი კალამი კი არ ჰკლავს,
არამედ აშინაურებს.

რადგან სისხლს არ ვღვრი, ტყავს არ
ვხდი
მაშ ნურვინ დამემდურება,—
თუ ჩამოვბერტყო ზოგიერთს
ზურგიდან უწმინდურება.

მე მას ვაშორებ, რასაცა
ჰქვიან ამ ქვეყნის მტვერია;
რაც ცოდვათ მომაკვდინებლად
ათ მცნებაშიაც სწერია.

ვგონებ შენც ასე გწადია,
სინდისიც ამას მავალებს,
რომ არ მოვაკლო წყალობა
სიმრუდის გზაზედ მავალებს.

თემცა ჯერ ჩემი ლახვარი
მძლავრად არავის სობია,
მაგრამ ნუ იმედოვნებენ
არ მიყვარს „მეგობრობია".

თუ კი მეგობარ არ ვზოგავ,
მტერი რა საზოგავია;
ყველა მელოდეს უცილოდ
ქვეყნისთვის ვინც პირშავია.

სუყველას ვურჩევ წინასწარ,—
სიმართლის გზითა იარონ,
თუ კი ჰსურთ ჩემი მათრახის
მადლითა არ ეზიარონ.

თუ ვინმეს მაინც და მაინც
ბეჭები აექავება,—
თუ შევეყარე იმდენს ვცემ:
დაეტყოს გაძვალტყავება.

ვერ დააკავებს ჩემს მათრახს
თანამდებობის ფარები;
მოურიდებლად დავესხმი,
იდუმლად მივეპარები...

მხოლოდ-ღა მაშინ გაიგებს,—
რა იგრძნოს ზურგის ტკივილი,
მაგრამ ამაო იქნება
სამდურავი და ჩივილი.

ამისთვის ვურჩევ მეორედ
ვისაც რამ ჩემზედ სმენია,
მოინანიოს ცოდვები,
რაც სადმე ჩაუდენია.
თორემ არ ძვირად მიჯდება
მიქნევ-მოქნევა კალმისა,
ვით მევენახეს ვენახში
მოფოცხვა გამხმარ წალმისა.
ვფიქრობ რეცეპტის დაწერას
მე დიდხანს არ მოვუნდები;
რა დავამთავრებ,—მაშინვე
მეფოსტეს მივუბრუნდები.
მრწამს, რომ მიუვა „აფთიაქს"
და მზად იქნება „წამალი"...
და შეჰსვას,—სნეულებისა
არ დარჩეს არც ნატამალი.
რა ვუკვირდები ცხოვრებას,—
არც მე ვარ წმინდა ცხოველი,
და რუსთაველის თქმისამებრ
კურნებას სხვისგან მოველი,
მიცქირონ და რა შეატყონ
რომ სამართლის გზას ვშორდები,
(მეც მადლიერი ვიქნები).
მცემონ, თუ გამოვსწორდები,
აწ გთხოვ, დროებით იკმარო,
რაცა აქ მომიწერია;
შემდეგში კიდევ ელოდე
თუ ჰკუა არ ამერია.
ვიცი წინედაც შეგპირდი,
ვერ შევასრულე პირობა,
და მომივიდა, შენც ხედავ,
ამგვარი „დეზერტირობა"
იქნებ შემდეგშიც მომიხდეს,
ვერ მოვიხადო ვალია—
მე ხომ არა ვარ მიზეზი,
გარემოების ბრალია.
არ შევშინდები, მიდამო
ავსებულ იყოს მტერითა,
მელნის წვეთამდე ვიბრძოლებ
გალესილ კალმის წვერითა! **ლარიზი.**

წითელ სასადილოში

საქო—(ოფიციანტს)—ამხანაგო! რა არის სადილათ „ვტაროი“
ოფიციანტი—ზრაზი, ბაბკი, ბიტკი....
საქო—და პეპო—ვაა! ზარაზიო! ზარაზი, კაცო, აქაც არის? ძმაო ჯან, ა–ა; წავიდეთ აქედან.

წერილი

ტარტაროზს

ტყიბული თოვლმა დაჰფარა,
ზამთარი მოვგდის გვიანი.
მეც დრო ვიშოვე:—ლექსებს ვსწერ
ვარ ოკრიბელი რქიანი.

ჟურნალში ლექსი დავბეჭდე,
(ეს შარშან იყო მგონია)
მაშინ ცალი რქა მომტეხეს;
(ეს შენ არც გაგიგონია).

მას შემდეგ ჩემი სტვირითა
მე ტკბილათ არ მიმღერია.
ასჯერ მეტს დავსწერ, რამდენიც
აქამდი დამიწერია.

ვისაც არ მოსწონს იგლიჯოს
თავისი თმა და წვერია.
არ დაიყენოს სიმწრისგან
თმების არც ერთი ღერია.

ამით ვათავებ, ტარტაროზ,
და ველი შენგნით შველასა;
შენ თუ დასტურსა კი მომცემ
მე დავიჭირავ მელასა.

„რქიანი“.

„ტარტაროზი“-საგან.

თუმცაღა სრულიად საქართველოს მონადირეთა კავშირის მიერ აკრძალულია ნადირობა ყოველგვარ ნადირებ-მხეცებზე, თუ თავდასხმას არ მოაწყობენ ქალაქზე, მაგრამ „ტარტაროზი“ გაძლევს დასტურს ინადიროთ მხოლოდ იმ პირობით, რომ ნანადირევი სავსებით მას უნდა გამოუგზავნოთ გასუფთავებული და შესაჭმელად გამზადებული.

ხალხიც ტაშს მიკრავს, მაფასებს,
კარგი კაცია ესაო;
მათ რა იციან, რომ მათთვის
პირს უკან დანას ვლესავო!
ჩემი დრო არის ყოველთვის,
არსად აღარ ვგრძნობ ჭირსაო;
თუ ?ი სადმეა საყვლეფი,
აღარ დავტოვებ ჩხირსაო.
ჭირიმე ჩემი კუჭისა
წიხლი არა გკრას ფურმაო;
იბრუნე ჩარხო ცხოვრების
და გადმოყარე ხურმაო!!! „პარდონი“

მეორე დღეს რაინდი,
დიდ ბადეში გაება
საქმეს გლახად წასულსა
კომისია ჩაება.
იმ დღეისთვის დამტკიცდა,
განაჩენი ამათი.
დაუჯ.ინეს ის ღამე
ჩვენ გმირს ო/?ი მანეთი გნელოლლი

სოფ. ბურნათი

ჩემი ბრალი არ არის,
ხალხმა ასე ინება,
რადგანაც მათ მობეზრდა,
ლოთები და გინება.
ვარზე არც მე გახლავარ,
რადგანც ვიცი რითმები,
ყველას ასე შევამკობ,
თუ ცოცხალი ვიქნები.
ეს სოფელი ბურნათი
ტარტაროზის ღირსია.
საქმეც ხშირად კეთდება,
გმირთა საკადრისია.
ჩვენი გმირი პროკოპი
მიუხტა სახლში მაროს
უთხრა: ხმა არ გაიღო,
სისხლი არ დაიღვაროს.
მაგრამ ჩვენმა რაინდმა,
დღე ვერ ნახა მზიანი,
და კეტებმა გვერდებში,
მიაყენა ზიანი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გამოცნობის გამოცანა

ჟურ. „ტარტაროზი“-ს № 40-ში მოთავსებულ გამოცანის შედეგი.

კუჭის სიმღერა

იბრუნე ჩარხო ცხოვრების,
იბრუნე როგორც გინდაო!
როდის ყოფილა, ნეტავი,
ქვეყანა სული წმინდაო?

იბრუნე ჩარხო ცხოვრების
გინდ უკან და გინდ წაღმაო!
ვიყო წყეული, ამ ქვეყნად
თუ კი მაჯობოს ძაღლმაო!

იქ გავკრავ, სადაც არავის
არ შეუძლია გაკვრაო;
ახალი ხომ ჩემთ ხელთ არის,
თუ კი ძველი დრო გაქრაო?

კბილები ალესილი მაქვს
და მაგარი მაქვს კანჭიო;
ნეტავ ვიცოდე გაკვრაში
რითი მჯობია კვაჭიო.

ჭირიმე მისი ავტორის,
რომ მომიტანა ცოდნაო;
აქამდის უმად ვღეჭავდი
ეხლა ვისწავლე ცოხნაო.

გაუსვი ჩარხო, გაუსვი!
კუჭზე მკიდია ყველაო:
ზოგჯერ ვეფხვი ვარ გულადი,
ზოგჯერ ქვემძრომი მელაო!

აქ ჭიანჭველას ტყავს ვაძრობ,
იქ გამოვლადრავ მგელსაო;
თუ-კი შემემთხვა ხიფათი,
[illegible] მოვძებნი ხვრელსაო.

ვხვეტავ და ვხვეტავ ქონებას,
ვაგროვებ [illegible] გუნდებსო;
არას დაგიდევ, თუნდაც რომ
ქვეყანა გადაბრუნდესო.

ბათომში [illegible]ოაზია მაქვს,
სოხუმში პლანტაციაო;
მე აღარ მესმის, კეთილნო,
ეს თქვენი ნატაციაო!

უწინ ვიყავი თავადი,
მიყვარდა ნიკოლოზიო;
დაჩაგრულ ხალხის სარბევად,
მარჯვედ მეჭირა როზგიო.

შემდეგ როდესაც ნიკოლა,
ტახტიდან ჩამოგორდაო;
საყოველთაო ცვლილებით,
მეც შევიცვალე მოდაო.

გავეცან ბევრგვარს პარტიებს,
კბილები გავილესეო;
ხან აქ შევედი, ხან იქა,
ყოველგან დავითესეო.

და დამავიწყდა ნიკოლოზ,
ჩემი ძვირფასი მამაო;
ეხლა სხვა პლანზე ვისწავლე,
ხალხის ყვლეფა და ჭამაო.

მენშევიკებსაც არ ვაკლდი
გავხდი იმათი წევრიო;
პატრიოტივით მოუშვი
ჩემი ძვირფაი წვერიო;

არ ვშორდებოდი რამიშვილს,
დავსდევდი ჟორდანიასო;
სავსე ფულით და ხრიკებით
ვგავდი ყოფილსა კნიაზსო.

გავსუქდი ბატის კვერცხივით,
გავხდი მე ქვეყნის თვალიო;
მუდამ გვერდს მეჯდა მსუქანი,
სხვა და სხვა ჯურის ქალიო.

ავტომობილით დავქროდი,
ქუჩებს ვადენდი ბდღვირსაო;
თუ ვინმე დამიხვდებოდა,
მოვტეხდი ტუტუც ცხვირსაო.

ვიყავი ბიჭი, რა ბიჭი!
კვარჩხალა, კვარაჭინაო!
იკურთხოს მისი მარჯვენა,
ვინც ფული გააჩინაო!

ფულად იყიდი სინიდისს
და ერთს საპალნე ტვინსაო;
და თუ ეს ორივ ხელთ გაქნა,
ყველას გაასწრებ ღდინსაო.

ფულო, ღვთისაგან ნაკურთხო,
შენ გენაცვალოს ყველაო!
თუ ფული შემოგელია,
მაშინვე ჟონა შველაო.

უნდა სულყველგან შესკუპდე,
როგორც მოქნილი მელაო;
ფულო, ეშმაკის თილისმა!
შენ შემოგევლოს ყველაო!

მენშევიკის დროს ის ვიყავ,
ბოლშევიკის დროს ესაო;
წინად ვკოცნიდი მღვდელს წვერზე,
დღეს კი წვერს ვპარსავ მღვდელსაო.

დღესაც კარგად ვარ, რა მიშავს?
არ ვზოგავ არაფერსაო!
პატარა კაცთან ლომი ვარ,
დიდ კაცთან ვგევარ ბე[illegible]სეო.

სული როგორ არ მეცხონოს!
ჭირიმე ჩემი კუჭისო!
კაცს მაშინ უნდა წიხლი ჰკრა,
როცა ძალიან უჭირსო!

ბიჭი ვარ, მაგრამ რა ბიჭი,
ქვეყნის მუდმივი ხასაო!
წინ ანგელოზის მსგავსი ვარ,
უკან ტყავს ვაძრობ ხალხსაო.

ცოციალურად დავცოცავ,
ზეპირად ვიცი მარქსიო;
ვიცი რომ გაიძვერობით
აღარ მომივა მარცხიო.

ხალხში რომ გავალ პორტფელით,
ვგავარ დიდს ორატორსაო;
გაიძვერებს და ორპირებს,
მივაყრი ვირის ტორსაო.

ჭადრაკი აძლევს შინაარს სიცოცხლის უქმე დღესაო.
ღმერთმა უკურთხოს გონება ვინც მოიგონა ესაო.

ბათუმი

„ახალი გაზეთი“ გამოვიდა და დიდი ზეიმით იყიდება გაზეთი: „თაქთაქაძე“, რომლის შინაარსის გასაგებათ საჭიროა წინდაწინვე მიიღოს მკითხველმა ასპირინი და ერთი ბოთლი არაყი.

„სიმართლის-მთქმელი“ ადგილობრივმა ობსერვატორიამ ახლახან დაადასტურა ცნობა, რომ გასულ ზამთარში დიდი თოვლი იყო ქვეყნის სხვა და სხვა კუთხეებში.

„ძმა ძმისთვინა—შავი დღისთვინა“. მუშკოოპმა ერთი წლის განმავლობაში 12 ათასს მანეთს მოაგებინა 12 ათასი მანეთი და ეს მონაგები გადარიცხა გასული წლის ზარალის დასაფარავად. როგორც ამბობენ: 12 ათასი მანეთის მოგება და 24 ათასი მანეთის ზარალი განაწილებული იქნება წევრებზეო.

„მოაგვარეს“. საბინაო კრიზისი ბათომში აღარ არის. ბინებს ანაწილებენ: პროფკავშირი, პროფსაბჭო, აღმასკომი, სამისამართო მაგიდა და სხვ. სულ გაცემულია ერთი უიატაკო ოთახი, ერთი ოთახის მსგავსი „სარაია“ და ორი დანგრეული სამზარეულო.

ცუნცულა.

???

დღე და ღამე სულ ფიქრში ვარ...
ფიქრი არ მასვენებს:

—

დეე იყონ და იცხოვრონ,
ჰქონდეთ ბევრი ფული;
ჩვენ კი იმათ სანუგეშოდ,
დე, ამოგვძვრეს სული.

—

იცოდინ, რომ ჩვენც ხალხი ვართ
და იმათი მსგავსი;
მოვკვდებით და ყველას
მოგვედება ხავსი.

—

თურმე მღვდელი ისე გაძღა
მუცელზე სკდებოდა,—
მის გვერდით კი დიაკონი
სიმშილით კვდებოდა.

—

ჩვენი საქმეც ასე არის,—
მალე სულს დავლაფავთ,
ამდენხანსაც დავწყდებოდით,
მაგრამ ჰაერს ვყლაპავთ.

სასამართლოელი

თხების თავშესაფარი

საჯევახო. ადგილობრივ ალმასკომს განზრახული აქვს ზოგიერთი შენობები გადააკეთოს თხების თავშესაფარად. ეს საჭიროება გამოიწვია იმ გარემოებამ, რომ ადგილობრივი თხები დიდ გაჭირვებაში არიან მით, რომ იმათ უხდებათ საჯევახოს ბაზრის ტალახიან გზებზე

მგზავრობა, რაც ძეტად ძნელია და აუტანელი. ამ თავშესაფარის დაარსების შემდეგ თხებს შეეძლებათ უშიშრად წავიდენ საბალახოთ, რადგან შემოღამებისას ღამეს თავშესაფარში გაითენებენ.

აჯიან ბარაშკაჯიან.

ქუთათური გართობა

ქუთაისი. ლერმონტოვის ქუჩაზე მეთევზეებთან ხშირად იცის დასვენება მეკაჭკე ილიკო დეისამიძემ. მას აქვს ერთი კარგი ჩვეულება: დასვენების დროს ძაღლებს კუდზე ბაწრით ქესტის კოლოფებს აბამს.

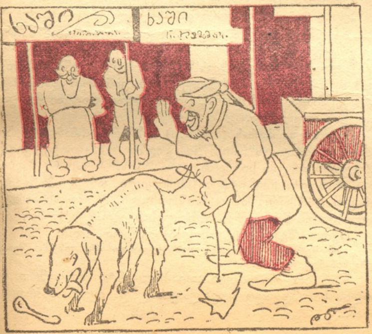

მას წინდაწინ გაფრთხილებული ჰყავს მესამეებიც, რომლებიც დაინახავენ თუ არა ძაღლებს, გამოიტანენ ძვლებს და დაუყრიან.

როცა ძაღლი ძვალს შეექცევა, ამ დროს ილიკო მოეპარება და კუდზე ბაწრით ქესტს გადააცვამს. აკივლებული ძაღლი ქუჩაში გავარდება; ხარაზები ასტეხენ ყიჟინას, რაც ძაღლს კიდევ უფრო აფრთხობს.

ამ ქუჩიდან ძაღლი გავარდება მეორე ქუჩაზე, სადაც თავს იყრიან ფუთქის გამყიდველი ქალები, რომლებიც მოულოდნელად გამოვარდნილ ძაღლის დანახვაზე ასტეხენ წივილ-კივილს. „მაყურებელი საზოგადოება“ მხიარულობს ამ სანახაობით და კმაყოფილი იშლება. **ინ—მა.**

კურთხევა უფლისა

ქუთაისი. როცა რომელიმე მღვდელი შეიკერავს ახალ ანაფორას, ამას გაიგებენ სხვა მღვდლები; შემოესევიან და „ასოლებიებენ“ (ე. ი. მაყარიჩის გადახდა ახალის შეკერვისათვის). ბოლოს, როცა ღვინო მაჭარსავით

თავში დუღილს დაიწყებს, მღვდლები ლაპარაკის ხომზე მოდიან (ან როდის არ არიან) და მოყვებიან თავიანთ „საგმირო საქმეებს“.

მა—ინ.

კონფისკაცია თუ რეკვიზიცია?

კიდევ იქიდანვე. რკინის-გზის დარაჯები დიდ დახმარებას უწევენ მედოქეებს იმით, რომ სადგურში წყალის წასაღებათ მოსულ მცხოვრებლებს ართმევენ დოქებს.

„ჯაბა“.

ჭკუიანი ალმასკომი

იქიდანვე. ხაშურის ალმასკომმა ქუჩების ატალახების წინაალმდეგ საბრძოლველად დაკეტა წყლის ონკანები რომლებიდანაც დაღვრილი წყალი ატალახებდა ქუჩებს. ტალახი შემცირდა სანახევროდ.

ელექტრონული ბიბლიოთეკა

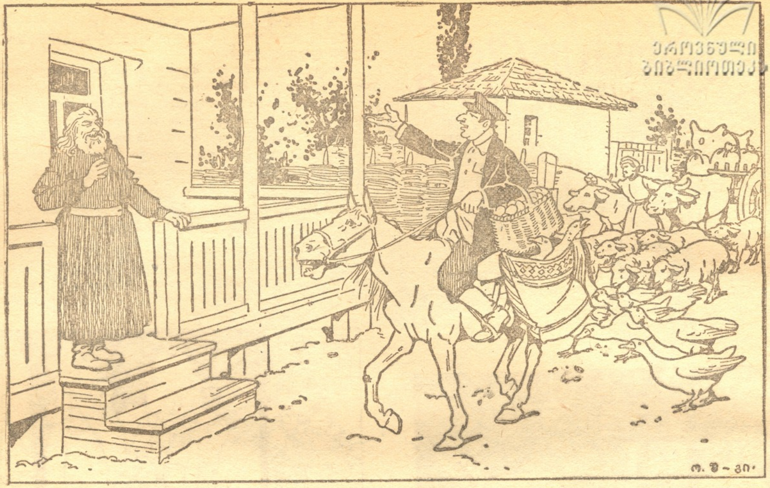

მ ა მ ა (მღვდელი).

თუმც ვნატრობდი მე შენს მღვდლობას და ამისთვის გასწავლიდი,
მაგრამ რაკი შენ ისედაც მოგაქვს მუდამ ძღვენი დიდი, დიდი,—
სულერთია რაც იქნები: მღვდელი, ბერი თუ მიწკომი,
მხოლოდ გვქონდეს ჩვენ სადილზე საცივი და ცხელი ღომი.

შ ვ ი ლ ი

ჩემს ხელშია გლეხთა ბედი: მიწკომი ვარ სამ კუთხისა...
მომაქვს, მამა, შენთვის ძღვენი, ძღვენი მსგავსი საკუთხისა.
მოგაგონე, გაგიცოცხლე ძველი დრო და ძველი წესი,
როცა იყვენ ქვეყნის მჭმელი: ღმერთი მეფე და ხუცესი.

გინა-ს (ჩოხატაური. გურია) იბეჭდება თქვენი:

„მისაბაძი მაგალითი"

„...მტკვარში თავს იხრჩობდა, მაგრამ, რადგან წყალი ცივი აღმოჩნდა, თავის დახრჩობა გადასდო ზაფხულამდი".

ტარტაროზიდან.

სწორედ ასე დაემართა
ხიდისთავში ორ ბარიშნას.
მათ სახელად ეძახიან:
მარუსიას და ანიჩქას.
თურმე იმათ კომკავშირში
არშიყობას მიჰყვეს ხელი.
ამიტომაც ამ ბარიშნებს
თავს დაადგათ საქმე ძნელი.
გამორიცხეს კავშირიდან
და გაუსვეს იმათ ხაზი.
ეს კი ველარ მოითმინეს,
რადგან იყვენ მეტად ნაზი.
ერთმანეთზე მკლავმიკრულნი
გუბაზეულს მიაშურეს;
შიგ დახრჩობა გადასწყვიტეს,
თავი აღარ დაიშურეს...
მაგრამ წყალი რომ ეცივათ,—
მოაშურეს კვლავ ნაპირსა...

ასე სთქვეს რომ:—გვირჩევნია
„ჩვენი თავი კომკავშირსა"
. . . .
რადგან ეხლა ცივი არის
წყალი ყველა მდინარეში, —
გაათბონ და აადუღონ
და დაიხრჩვან მდუღარეში.

კარგი რჩევაა თქვენი რჩევა... მაგრამ თუ ცოტას დაიცდიან, მდინარეებში წყალი გათბება,—და აღარ დასჭირდებათ წყლის ასადუღებლად შეშის დახარჯვა.

თქვენმა წერილმა უკვე ჰკრა ფეხი „მდუღარეში".

კმახაძეს. (დიდი-ჯიხაიში) და მართლადაც:

„**ენაზე მომდგარ სიტყვასა განა სუყველას თქმა უნდა?**"

შე დალოცვილო, ეს თუ კი იცი,—რაღას სწერდი ასე გრძელს წერილს?!

„**ჯამაათ პროგრესიას**" (ქუთაისი) თქვენი წერილი რომ არ იბეჭდება, თქვენ თუ იცით: **ვინ არის დამნაშავე?** ჩვენ გვგონია, რომ დამნაშავეა ავტორი, რადგან მას კარგად ვერ დაუწერია.

მეც მიყვარხარ-ს (ბათომი) სიზმარში „**მანდატი ბუხარში დაგიმალავს**". ჩვენ კი ცხადში მასეთივე ხვედრი ვარგუნეთ თქვენს სიზმარს.

კრაპელს. (შემოქმედი) სურვილი კარგი გქონებიათ: **გახდეთ ტარტაროზის თანამშრომელი,** ხოლო ამნაირ წერილებით ამ სურვილის ასრულებას ვერ შესძლებთ.

ოქტო...შვილს. (ტყიბული) გვწერთ, რომ:

„**...ამ წერილის შინაარსი ოთხმოცდაათი პროცენტით შეეფერება სინამდვილეს**"-ო

ჩვენ არ შეგვიძლია ათი პროცენტი დაგითმოთ. წერილის სინამდვილე ყოველთვის უნდა იყოს ასპროცენტიანი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ჭკუასთან ახლოს“

რონოდას სად უნდა განათება; რკინის ლიანდაგზე მიჰყავს ორთქლმავალს, ტყეში და ღრეში ხომ ვერ გადაუხვევს?! მე უფრო მესაჭიროება, რადგან ღამით ხშირად მიხდება დანგრეულ ქუჩებში სიარული და გზას გავინათებ, რომ არ დავიმტვრე.

მაუზერს. (ლენინის ქუჩა № 44) საკვირველია: მაუზერი როგორ დააშინა წყლის ფულის ამკრეფმა ქალმა. (ვერ ყოფილხართ კარგი მაუზერი).

კარის გაღების დროს ვხედავთ
გოგიას გაფითრებულსა;
მას დანა პირსაც არ უღებს,
ხულ დამგსავსა ბებიას.

ერთი რომ: თქვენი დანა ძალიან ბლაგვი ყოფილა, რომ გოგიას „პირსაც ვერ უღებს“ და მეორედ: ჩვენ როგორ და საიდან უნდა ვიცოდეთ, რომ გოგია დაემსგავსა თქვენს ბებიას და არა სხვის ბებიას?! ამის დასამტკიცებლად საჭიროა ბებია თქვენის და გოგიას ფოტოგრაფიული სურათი წარმოადგინოთ, რის შემდეგ, მოსალოდნელია, თქვენი წერილი, რომელსაც, როგორც სჩანს მსოფლიო მნიშვნელობა ჰქონებია, დაიბეჭდოს.

კვანტის მეზობელს. (ოზურგეთი) არასოდეს არ უნდა იყოთ კვანტის მეზობლად, თქვენც ისეთივე მარცხი მოგივათ, როგორც თქვენს წერილს. ტარტაროზმა კვანტი გამოჰკრას მას და ისე შორს გადაისროლა, რომ თავი ამოყო უფსკერო გოდორში.

ოზურგეთის მონადირეები ხელცარიელი დაბრუნებულან სანადიროდან...ეს რა გასაკვირია? გასაკვირი ის იქნებოდა, რომ ისინი ხელდატვირთული დაბრუნებულიყვენ.

შეჰქნეს ძაღლებზე ბაასი
თუ ვისი უკეთესია.
ძაღლები სწრაფად შეებენ
ერთი-მეორეს ყელშია.
შალვა მეზავედ ჩავარდა,
გათიშოს არის წესია.
მაგრამ ძაღლები ჩვენს შალვას
ერთბაშად შემოესია.
კურდღლის და შველის მაგიერ
ის ინადირეს საწყალი.

იქაურს (კვირიკეთი. ოზურგეთი) თქვენ გვწერთ, რომ კვირიკეთელი მეჩექმე ოჯახში შტატის შემცირებას ახდენსო... შემცირება ყოველთვის არის კარგი მაგრამ ხშირად კი ძალიან საჭიროა და კარგიც. მაგ. თქვენი წერილის შემცირება საჭირო იყო და აუცილებელი; ამიტომ თქვენ ეს, იმედია, არ გაგიხარდებათ;

ობოლ ნაძვს. საწყალი!!! ძალიან გვეცოდებით, მაგრამ ამ წერილს მაინც ვერ დავბეჭდავთ. შეგვატყობინეთ დედით თუ მამით ხართ ობოლი.

ტიკჭორას. (ნიგორზღვა) დაკმაყოფილდით ამით:

ტიკჭორა ხარ,—ასეთი ხარ:
მიწა წულათ, ცა კი ქუდათ.
მაგრამ მაშინ რა იქნები,—
როს გახდები შენ დიდ გუდად.

„ბაცს“ (ხაშური) თქვენ გვატყობინებთ, რომ:

საყუდის უფროსის თანაშემწეს დაჰყვება ძაღლი, რომელიც ისე ავია, რომ, თუ ვინმემ კანტორაში ფეხი გაანძრია, მაშინვე ეცემა. დაშინებული მოსამსახურენი მაგიდაზე შეხტებიან და თვითონ როსსი კი იცინის.

ძალიან კარგი ძაღლი ყოფილა. მანდ ეს ძაღლი დიდ საქმეს გააკეთებს შრომის ნაყოფიერების აწევაში, რადგან მოსამსახურე, რომელიც უჯდის მაგიდას, ველარ წამოდგება წარა-მარა, როგორც ეს ეხლა ხდება თითქმის ყველა ჩვენს დაწესებულებებში.

„პროკოპის მეგობარს“ (ოზურგეთი) თქვენც კარგად იცით, რომ: „თევზი წყალში არ დაფასდება“.

„პროკოპი ლიპაძე“-ში შიგადაშიგ გვარიანი ადგილებია, მაგრამ ჩვენ მაინც შევასრულეთ თქვენს ორს თხოვნაში ერთი, სახელდობრ: **„...წინააღმდეგ შემთხვევაში მოათავსეთ თქვენს კალათში“.**

ბალღინჯოს თქვენი გამოჩენა ამტკიცებს, რომ ჰავა საკმაოდ დამთბარა და თბილი დარები დაიწყება. სერგოზე მაშინ ვილაპარაკოთ.

მახარბელას (ჩოჩხათი) შე კაი კაცო, რომ გვპირდები: მერე გამოგიგზავნი კარგს მასალასო, ეხლა რატომ არ აგზავნი? თუმცაღა მანდ მღვდლები ძალიან ბევრი ყოფილან, მაგრამ ჩვენი მღვდელი თქვენს მღდელსავით არ სწირავს... ანდა, იქნებ ეს ქრთამია წერილის დაბეჭვდისათვის?!... არა ძმაო, თუ ქრთამია, ასე გლახა ქრთამის გამოგზავნა ვერ უნდა გაგებედა.

ტარზანს (ქ. სიღნაღი) ვერ ყოფილხართ ტარზანი, თორემ არც ასე შეგეშინდებოდათ საბილიარდოში, სადაც მაშინ მოიყრიან თავს, როცა მთვრალები არიან. (რა ტარზანობა უნდა მთვრალი კაცის გალახვას? ისედაც ძლივს მაგრდება ფეხებზე).

გრ. არეულს (ფოთი) თქვენ გვწერთ, რომ:

„...დააქვთ ყოველდღე პუდრები...
ამოსვრილი აქვთ ცხვირია,
არ გაგიკვირდეს, ტარტაროზ,
—აქ ასეთები ხშირია“.

არაფერიც არ გაგვიკვირდება. აქ ხომ კიდევ უარესის მოწამენი ვართ, მაგრამ რა გაეწყობა. (მოგვაწოდეთ სხვა მასალები).

„პირპილას“ თქვენი პილპილს სიმწარე აკლია და ამიტომაც მხოლოდ აჯაბ-სანდალის შემზადებაში გამოგვადგა.

თავდიდას (ლანჩხუთი—შუხუთი) თუმცაღა, როგორც თქვენი ფსევდონომიდან სჩანს, თქვენ თავი დიდი გქონებიათ, მაგრამ შარადის დაწერისათვის ეს სრულიად არ არის საჭირო. საჭიროა დიდი (ანდა ზომიერი) გქონდეს ის, რაც შიგ თავში არის მოთავსებული.

ამ შარადის შედგენას და გამოყვანას რომ ხლაფორთი და შრომა დასჭირვებია, იმდენი არ დასჭირვებია ჩვენი ქვეყნის გასაბჭოებას, რომელსაც თქვენ უძლვნით შარადას.

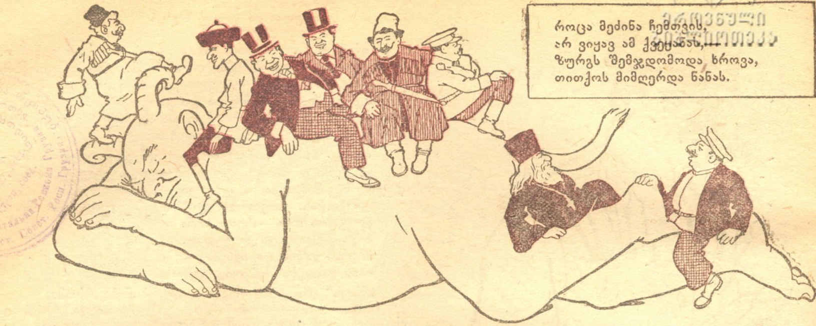

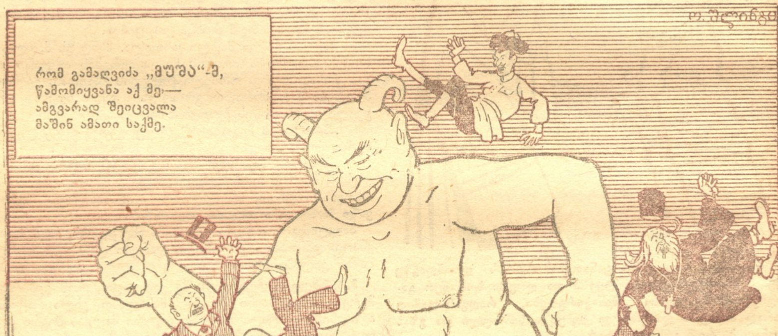

საქართველოს კომუნისტურ პარტიის ცენტრალურ კომიტეტის სტამბა კამოს ქ. 68.